

www.dereta.rs

Biblioteka
TEEN

Naslov originala:
David Levithan
ANOTHER DAY

Urednik
Anja Marković

Text copyright © 2015 by David Levithan
All rights reserved. First published in the United States by Alfred A. Knopf,
an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random
House LLC, New York.
Copyright © ovog izdanja Dereta, Beograd

DEJVID LEVITAN

Još jedan dan

Prevod s engleskog

Miloš Mitić

Beograd
2016.
DERETA

*za mog sestrića Metjua
(i neka te svakoga dana prati sreća)*

Prvo poglavlje

Posmatram ga kako parkira auto. Posmatram ga kako izlazi iz njega. Mogao bi da me opazi krajičkom oka, ali me ne traži pogledom. Korača prema školi, ne primećujući da sam tu. Mogla bih da ga dozovem, ali on to ne voli. Kaže da samo jasnice moraju stalno da dozivaju svoje momke.

Kako je bolno to što sam potpuno ispunjena njegovim postojanjem, a on mojim nije.

Pitam se nije li prethodno veće razlog što me ne traži. Pitam se da li smo još uvek u svađi. Kod većine njih uzrok je bilo nešto bezvezno, i uz to, sve ono što nije bezvezno, a nalazi se negde tik ispod površine. Samo sam ga pitala hoće li da idemo na Stivijevu žurku u subotu. Samo to. A on mi je odvratio pitanjem – zašto ga u nedelju veće veće pitam za sledeću subotu. Rekao mi je da to stalno radim, da pokušavam da od njega napravim papučića, kao da ne bi bio sa mnom ukoliko ga to ne bih pitala mesecima unapred. Odgovorila sam mu da nisam kriva što se uvek grozi planova i boji pomisli šta će biti sutra.

Greška. Grdno sam pogrešila što sam mu rekla da se boji. Verovatno je to bila jedina reč koju je čuo.

„Nemaš pojma o čemu pričaš”, prokomentarisao je.

„Pričala sam o Stivijevoj žurki u subotu”, odvrtila sam prenadraženim glasom. „To je sve.”

Ali to nije sve. Džastin me i voli i mrzi, isto kao i ja njega. Znam to. Oboje imamo granicu strpljenja i nikada ne bismo smeli da dozvolimo da je prekoračimo. Međutim, nekada jednostavno ne možemo da se uzdržimo. Isuviše se dobro poznajemo, mada nikada ne možeš da tvrdiš da nekoga dovoljno dobro poznaješ.

Zaljubljena sam u osobu koja se boji budućnosti. I kao budala, stalno to potenciram.

Krećem za njim. Šta bih drugo. Samo bi neka jadnica bila ljuta zbog toga što je njen dečko nije primetio na parkingu.

Dok idem prema njegovom ormariću, pitam se kog Džastina ću tamo da zateknem. To verovatno neće biti Nežni Džastin, jer Nežni Džastin retko sebi dozvoljava da takvo lice pokazuje u školi. Nadam se da to neće biti ni Besni Džastin, jer nisam baš *toliko* zabrljala, ili bar tako mislim. Nadam se Nezainteresovanom Džastinu, jer volim Nezainteresovanog Džastina. Kada je on tu, možemo da izgledimo svaki nespo- razum.

Stojim iza njega i gledam kako vadi knjige iz ormarića. Gledam ga u potiljak jer sam zaljubljena u njegov potiljak. Ima u sebi nešto tako čulno što mi budi želju da se nagnem i poljubim ga.

Konačno me primećuje. Ne mogu da dokučim njegov izraz lica, bar ne odmah. Kao da istovremeno pokušavamo da

proniknemo jedno u drugo. To mi izgleda kao dobar znak, jer možda znači da je zabrinut za mene. A može da bude i loš znak, ako ne kapira zašto sam ovde.

„Ej”, kaže.

„Ej”, uzvraćam.

Opažam napetost u izrazu lica. Sigurna sam da misli da nešto nije u redu. On uvek pronade nešto što nije u redu.

Međutim, ne izgovara ni reč, što je čudno. A onda me, što je još čudnije, pita: „Jesi li dobro?”

Mora da delujem kao neko dostojan sažaljenja, pošto me to pita.

„Naravno”, kažem, zbog toga što ne znam kako bi trebalo da glasi odgovor. Pravi odgovor bi bio – *Nisam dobro*. Ipak, jasno mi je da to ne treba da mu kažem.

Ako se radi o nekakvoj zamci, nemam razumevanja za to. A ako je ovo osveta za ono što sam rekla sinoć, hoću da već jednom završimo s tim.

„Jesi li ljut na mene?”, pitam, a nisam sigurna želim li da znam odgovor.

„Ne. Uopšte nisam ljut na tebe.”

Lažovčina.

Kada imamo probleme, obično sam ja ta koja ih prepoznaje i preuzima na sebe zajednički teret. Samo, ne smem to često da mu spominjem, ispalo bi kao da se hvalim što ja, za razliku od njega, shvatam šta se dešava.

Neizvesnost. Da li da ga pitam za sinoć? Ili da se pretvaram kao da se nije dogodilo – da nam se tako nešto nikada ne događa?

„Da li i dalje želiš da danas odemo na ručak?” Tek što sam to izustila, shvatila sam da na neki način opet pokušavam da pravim planove.

Sve u svemu, možda sam stvarno jadnica.

„Apsolutno”, kaže. „Bilo bi super.”

Sranje. Zajebava me. Sto posto.

„Biće kul”, dodaje.

Pažljivo ga posmatram. Deluje iskreno. Možda grešim što slutim najgore, a možda ga je moje iznenađenje navelo da se oseća glupo.

Uzimam ga za ruku. Ako želi da zaboravi ono od sinoć, želim i ja. Tako to ide među nama. Kada se završe besmislene svađe, stvari dođu na svoje mesto.

„Drago mi je što nisi ljut na mene. Samo želim da sve bude u redu.”

Zna da ga volim. Znam da me voli. To nikada nije bilo sporno. Ono što je uvek bilo sporno jeste kako ćemo da se odnosimo prema tome.

Zvoni. Ne smem da smetnem s uma da škola nije stvar koja postoji samo da bi nam omogućila da provodimo vreme zajedno.

„Vidimo se kasnije”, kaže.

Hvatam se za te reči. Jedino one će mi pomoći da prebrodim prazninu pred sobom.

Gledala sam jednu od onih mojih serija, i u jednom trenutku neka domaćica reče nešto tipa „On je totalni promašaj, ali je *moj* promašaj”, pa pomislih, *Uf, sranje, ovo stvarno ne bi trebalo da me pogađa, ali me pogađa, i šta sad?* Valjda je ljubav takva – vidiš kakav je kreten i voliš ga bez obzira na to, jer znaš da si ista takva, ako ne i gora.

Nije prošao ni sat vremena našeg prvog sastanka, a Džastin je već bio upalio alarme.

„Upozoravam te – ja sam nevolja”, rekao je dok smo večerali u TGI Frajdejusu. „Živa muka.”

„I na to upozoravaš svaku devojkicu?“, upitala sam sa dozom flerta.

U odgovoru nije bilo ni trunke flerta. Bio je iskren.

„Ne. Ne svaku.“

Bio je to način da mi stavi do znanja da sam neko do koga mu je stalo. Još na samom početku.

Nije nameravao da mi kaže. Ali kazao je.

I uprkos tome što je zaboravio mnoštvo detalja sa našeg prvog sastanka, nikada nije zaboravio šta je rekao.

Upozorio sam te! – vikao bi na mene tokom burnih i mučnih večeri. *Nemoj da kažeš da te nisam upozorio!*

Ponekada bi me te reči još čvršće vezivale za njega.

Ponekada bih ga zbog tih reči gotovo napustila, ispunjena gorčinom jer ne mogu ništa da promenim.

Jedini period kada nam se tokom jutra ukrštaju putevi je između prvog i drugog časa, i tada bih krenula da ga tražim. Imali bismo na raspolaganju samo minut, nekada i manje, ali zahvalna sam i za to. Kao da vršim prozivku. *Ljubav? Ovde!* Čak i kada smo umorni (a to je skoro uvek) i kada gotovo da nemamo šta jedno drugom da kažemo, znam da neće tek tako da prođe pored mene.

Danas sam nasmejana, jer kada se sve uzme u obzir, jutro je ispalo prilično lepo. I on se meni osmehuje.

Dobri predznaci. Uvek tražim dobre predznake.

Čim se završio četvrti čas, uputila sam se prema Džastinovoj učionici, ali me nije sačekao. Zato odlazim u školski restoran gde obično sedi. Ipak, nije ni tamo. Pitam Rebeku da li ga je videla. Odgovara mi da nije, i ne deluje previše iznenađeno što ga tražim. Prelazim preko toga. Odlazim do

svog ormarića i opet ništa. Počinjem da mislim da je ili zaboravio, ili da sve vreme pravi budalu od mene. Odlučujem da odem do njegovog ormarića, iako je na sasvim suprotnoj strani od restorana. Nikada nema običaj da pre ručka svrati tamo. Međutim, danas jeste.

Srećna sam što ga vidim, ali i iscrpljena. Bilo je prilično naporno. On deluje gore nego što se ja osećam, zuri u ormarić kao da se unutra nalazi neki prozor kroz koji gleda. Neki ljudi bi to stanje nazvali sanjarenjem. Ipak, Džastin ne sanjari. Kada je odsutan, onda je totalno odsutan.

Kao da se povratio baš u trenutku kada sam mu prišla.

„Ej.”

„Ej.”

Gladna sam, ali ne preterano. Najvažnije je da smo zajedno. Ješću bilo gde.

Ostavlja knjige u ormarić, kao da je završio za danas. Nadam se da nije nešto pošlo naopako. Da nije odustao. Ako moram da stojim ovde kao ukopana, neka stoji i on.

Pridiže se i stavlja mi ruku na rame. Nežno. Na neki način isuviše nežno. Tako nešto obično ja činim njemu, ali ne i obrnuto. To mi se istovremeno i dopada i ne dopada.

„Ajmo negde”, kaže. „Gde želiš?”

Ponovo mi se čini da postoji pravi odgovor na to pitanje i da ću, ukoliko pogrešim, sve da pokvarim. Želi nešto od mene, ali nisam sigurna šta.

„Ne znam.”

Pošto mu je ruka skliznula sa mog ramena, pomislila sam – okej, pogrešan odgovor. Ali onda me uzima za ruku.

„Idemo”, kaže.

Iz očiju mu seva nekakav elektricitet. Energija. Svetlost.

Zatvara ormarić i vodi me napred. Ništa ne shvatam. Hodamo ruku pod ruku kroz gotovo opustele hodnike. Nikada to ne radimo. Osmeh mu je na licu, hodamo sve brže. Kao da smo klinci na raspustu. Trčimo, zapravo jurimo niz hodnike. Ljudi nas gledaju kao da smo sišli s uma. Skoro da je komično. Povlači me ka mom ormariću i kaže da i ja ostavim knjige. Ništa ne kapiram, ali se ne odupirem – sjajno je raspoložen i ne želim da učinim išta što bi prekinulo to čudo.

Zaključavamo ormarić i produžavamo. Kroz vrata pa pravo u spoljni svet. Bežimo. Uvek smo pričali o tome kako želimo da pobegnemo, a sada se to obistinjuje. Pretpostavljam da će da me odvede na picu ili tako nešto. Možda zakasnimo na peti čas. Stižemo do njegovih kola, i ne želim ni da ga pitam šta ćemo da radimo. Puštam da on odluči.

Okreće se prema meni i pita „Gde želiš da idemo? Reci mi, iskreno, gde bi volela da idemo?”

Čudno. Pita kao da sam *ja* ta koja zna pravi odgovor.

Svim srcem se nadam da nije u pitanju obmana. Da neću zažaliti zbog ovog.

Kažem ono što mi prvo pada na pamet.

„Želim da odemo do okeana. Želim da me odvedeš do okeana.”

Računam da će da počne da se smeje i kaže da je u stvari nameravao da odemo kod njega, i da, dok mu matorci nisu tu, vodimo ljubav i gledamo TV. Možda pokušava da dokaže kako je bolje da nemaš planove i ponašaš se spontano, a možda će mi reći da prošetam do okeana da ubijem vreme dok on ruča. Sve ove mogućnosti mi se istovremeno vrzmaju po glavi.

Jedino što ne očekujem je da će da prihvati moju ideju.

„Okej”, kaže dok krećemo sa parkinga. Dok i dalje mišlim da me zeza, pita me za najkraći put. Pričam mu kuda

da vozi – postoji jedna plaža na koju smo leti često odlazili porodično, pa kad već idemo na okean, zašto da ne odemo upravo tamo.

Primećujem kako uživa u vožnji. Umesto da budem opuštena, to me čini nervoznom. Sasvim bi ličilo na njega da me odvede na neko zabačeno mesto i izbací iz kola, napravi od toga veliku predstavu i možda me ostavi da tamo čamim. Ne mislim da će baš to da se desi – ali možda to uradi ne bi li dokazao da je i on sposoban da pravi planove i da se ne boji budućnosti, kao što ja tvrdim.

Ispadaš budala Rianon, govorim samoj sebi. On mi često govori nešto slično. I u većini slučajeva je u pravu.

Naprosto uživaj, mislim se opet. Nismo u školi. Zajedno smo.

Uključuje radio i traži da pustim muziku. Molim? *Moja kola, moj radio* – koliko li sam puta čula te reči. Međutim, ovo sada izgleda odistinski, pa počinjem da vrtim stanice pokušavajući da nađem nešto što će da mu se dopadne. Kada se konačno zaustavljam na pesmi koja se meni sviđa, pita „Što ne pustiš ovu?” A ja se mislim, *Jer je ti ne podnosiš*. Doduše, ne izgovaram to naglas. Ostavljam radio da svira. Čekam da se naruga, da kaže da pevačica zvuči kao da ima menzis.

Umesto toga, počinje da peva naglas.

Neverica. Džastin to *nikada* ne radi. Obično bi se drao na radio. Imao komentar na sve što voditelj kaže. Tu i tamo bi lupkao po volanu u ritmu muzike. Ali da peva, to *nikako*.

Pitam se, nije li na nečemu. Viđala sam kada je na nečemu, ali nikada se nije ovako ponašao.

„Šta te je spopalo?”

„Muzika.”

„Ha.”

„Ma ne, stvarno.”

Ne zeza se. Ne podsmeva mi se u sebi. Pažljivo ga posmatram i postajem u to ubeđena. Nemam pojma o čemu se radi, ali nije to u pitanju.

Odlučujem da vidim dokle mogu da idem. Upravo to ra-
de jadnice.

„U tom slučaju...”, kažem i menjam stanice sve dok ne
pronađem pesmu koja bi mu najmanje legla.

I eto je. Keli Klarkson. Peva kako te ono što te ne ubije,
ojača.

Odvrcem do daske. Čikam ga u sebi da sad počne da peva
u glas.

Iznenadenje.

Sad se već bukvalno dernjamo. Nemam pojma otkud zna
reči, ali ni ne pitam. Pevam koliko me grlo nosi, ne sanjajući
da bi ova pesma ikada mogla da mi se dopadne kao sada, jer
čini da je sve okej – da smo *mi* okej. Odbijam da razmišljam
o bilo čemu drugom. Želim da ostanemo obuzeti pesmom –
nikada nam se ranije to nije desilo, a osećaj je fenomenalan.

Kada se pesma završila, otvaram prozor – želim da ose-
tim vetar u kosi. Bez reči, Džastin spušta i ostala stakla i kao
da se nalazimo u vazdušnom tunelu, kao da se vozimo to-
boganom u luna parku, a ne autoputem. Deluje tako sreć-
no. Tek sada shvatam koliko retko imam priliku da ga vidim
srećnog, takvog kao da na umu nema ništa osim sreće same.
Obično se plaši da je pokaže, kao da bi svakog trenutka neko
mogao da mu je ukrade.

Uzima me za ruku i počinje sa pitanjima. Ličnim pitanjima.
Počinje sa: „Kako su tvoji?”

„Uf... ne znam”, kažem. Nikada pre se nije interesovao za moje roditelje. Znam da bi voleo da im bude drag, ali pošto nije siguran u to, pretvara se da nije važno. „Pa znaš kako je. Mama se brine da sve bude u redu, ali se ne pretrže u tome. Tata ima svoje svetle trenutke, ali nije baš najzabavnija osoba na svetu. Kako stari, izgleda da ga je sve manje briga za bilo šta.”

„A kako Lizi ide koledž?”

Dok me to pita, kao da sija ponosom što je upamtio ime moje sestre. To već više liči na Džastina.

„Ne znam”, kažem mu. „Znaš da smo sestre koje su živjele pre u nekoj vrsti međusobnog podnošenja, nego velikoj ljubavi. Nisam sigurna da mi mnogo nedostaje, iako bi bilo lakše da je tu, ipak bi nas bilo dve. Kapiraš? Nikada nas ne zove. Čak i kada je mama nazove, ona se ne javlja. Ne krivim je zbog toga – verovatno je zaokupljena pametnijim stvarima. U stvari, uvek sam znala da će kada jednom ode, to biti zauvek. Tako da nisam iznenađena.”

Primećujem da počinje da me živcira razgovor o tome šta će biti kada završimo srednju školu. Džastin međutim deluje kao da to ne shvata lično. Naprotiv, pita me mislim li da se ove godine škola drastično promenila u odnosu na prošlu. Ostajem zbunjena. Pitanje bi više priličilo mojoj baki, nego mom dečku.

Nastupam oprezno.

„Ne znam. Škola je bezveze. To se nije promenilo. Samo, znaš – koliko god jedva čekam da se završi, toliko me brine šta će biti posle. Nemoj da misliš da sam to već isplanirala. Nisam. Znam da mi možda ne veruješ, ali ako se pažljivo zagledaš u to šta sam uradila kako bih se pripremila za život pošto završim školu, videćeš jedno veliko ništa. Nespremna sam kao i bilo ko drugi.”

Umukni, umukni, umukni, govorim sebi samoj. *Što potežeš to pitanje?*

Ipak, možda imam razlog. Možda zato da bih videla njegovu reakciju. Sve vreme me iskušava, ali nisam ni ja neko nevinašce.

„Šta ti misliš?“, pitam.

„Da budem iskren, samo pokušavam da živim od danas do sutra.“

To već znam. Ali mnogo više cenim kada je izrečeno glasom koji potvrđuje da smo u istom sosu. Čekam da kaže još nešto, da se vrati na sinoćnu svađu. Pa ipak, čuti. Zahvalna sam mu.

Prošlo je više od godinu dana tokom kojih sam stotinu puta rekla sebi da je to to – novi početak. Nekada bih bila u pravu, no ne u onoj meri u kojoj sam htela da budem.

Ne smem sebi da dozvolim pomisao da je sve iznenada krenulo nabolje.

Ne smem sebi da dozvolim pomisao da smo nekako izbegli da ispadne onako kako obično na kraju ispada. Pa ipak, neću ni da poričem ovo što se dešava. Ovu radost. Zato što kada zaista osećaš radost, nije važno da li je stvarna ili nije.

Umesto da ukuca odredište u mobilni, moli me da nastavim sa uputstvima kuda da vozi. To me toliko zbunjuje, da grešim, i kažem mu da se isključi sa autoputa na petlji pre one na kojoj bi trebalo. Umesto da potpuno pošizi, vraća se na autoput i smireno vozi dalje. Sad se već više ne pitam da li je na drogama, nego da li je na nekim *lekovima*. Ako jeste, mora da deluju neverovatno brzo.

Čutim da ne malerišem.

„Trebalo bi da sam na času engleskog“, kažem dok skrećemo ka plaži.

„A ja na biologiji”, odvrća on.

Samo, ovo je važnije. Domaći mogu nekako i da smandr-
ljam, ali svoj život ne mogu.

„Uživajmo”, kaže.

„Okej. Dopada mi se. Provodim previše vremena raz-
mišljajući o bekstvu – lepo je kada to stvarno i uradiš. Bar
jednom. Umesto da gledaš kroz prozor, dobro je da budeš s
druge strane prozora. Ne radim to često.”

Možda smo oboje sve vreme čeznuli za ovim – da bude-
mo tako daleko od svega drugog, a tako bliski jedno drugom.

Nešto se dešava – nešto što osećam celim bićem.

Sećanja. Ovo je plaža na koju bismo porodično dolazili
onih dana kada zavlada velika vrućina ili kada bi se roditelji
jednostavno ucrvljali od sedenja kod kuće. Na njoj smo bi-
li okruženi drugim porodicama, i volela sam da zamišljam
kako je svaka od prostirki na plaži jedna kuća, i kako sve te
prostirke čine jedan mali grad. Znam da je bilo dece koju su
roditelji dovodili na plažu kao i mene i koju sam redovno vi-
đala, ali sada ne mogu da se setim nikoga od njih ponaosob.
Sećam se samo svoje porodice – majke uvek skrivene pod
suncobranom, što da ne izgori, što da je niko ne vidi; sestre
koja bi svaki put izvadila knjigu i ne bi mrdala iz senke; oca
koji bi sa drugim očevima ćaskao o sportu ili o poslu. Kada
bi postalo baš pretoplo, bućnuo bi me u vodu i pitao koja
riba želim da budem. Znala sam da je pravi odgovor *leteća
riba*, jer bi me on, uvek kada bih mu to rekla, obgrlio rukama
i vinuo u vazduh.

Nemam pojma zašto nikada do sada nisam Džastina do-
vela ovamo. Prošlo leto smo proveli u kući i čekali da njegovi

matorci odu na posao pa da vodimo ljubav gde god nam padne na pamet, ponekad čak i u ormanu. Posle toga bismo gledali TV ili igrali video igrice. Nekada bismo zivkali drugare da vidimo u kom su fazonu, a kada bi se njegovi roditelji vratili s posla, mi bismo već bili kod nekog od njih na gajbi i pijuckali, gledali TV ili igrali igrice, a najčešće i jedno, i drugo, i treće. Bilo je sjajno, jer smo bili na raspustu, i zajedno. Ali to nas zapravo nije odvelo nikuda.

Ostavljam patike u kolima, baš kao kada sam bila dete. Pravim prve nespretne korake po parkingu i malo mi je neprijatno, jer me bocka sitni šljunak, ali onda zakoračujemo na pesak i sve je ponovo u redu. Iako nisam ni očekivala da će na plaži biti puno ljudi, iznenadilo nas je što je danas potpuno prazna, kao da smo je uhvatili u dremežu.

Ne mogu da se obuzdam. Jurcam po plaži, pravim krugove. *Moja je*, pomislim. Plaža je moja. Vreme je moje. Džastin je moj. Niko i ništa ne može to da spreči. Dozivam ga i to zvuči kao da i dalje pevam naglas.

U jednom trenutku me je pogledao i odmah sam pomislila: *O ne, sad će da mi kaže kako izgledam kao idiot*. Umesto toga, trči ka meni, grabi me i vrti oko sebe. Čuo je zov pesme, i sada oboje plešemo. Nasmješeni, trkamo se do okeana. Hrlimo u vodu i osećamo kako nam talasi zapljuskuju stopala. Saginjem se i sakupljam školjke, a Džastin mi se pridružuje, tražeći one spiralne, kao i šarene oblutke. Ne znam šta mi je bolje, sama voda ili to što imam snage da stojim uspravno dok me zapljuskuju talasi okeana.

Džastinovo lice je krajnje bezbrižno. Telo potpuno opušteno. Nikada ga nisam videla ovakvog. Poigravamo se, ali ne onako kako to parovi inače rade, sa strategijom, ciljem i

mnoštvom skrivenih poteza. Sve te gluposti su miljama daleko od nas.

Molim ga da mi pomogne da napravimo peščani zamak. Pričam mu kako je Liza uvek htela da ima svoj sopstveni, baš pored mog, i kako se uvek trudila da napravi što viši, okružen dubokim jarkom, dok je moj više ličio na malu kućicu sa puno detalja – tipa ulazne kapije ili garaže. U stvari, ja bih pravila kućicu za lutke kakvu nikada nisam mogla da imam, dok bi Liza pravila tvrđavu, jer je osećala da joj je potrebna. Nikada ne bi ni takla moju kućicu – ona nije bila od onih starijih sestara koje imaju potrebu za rivalstvom i želju da unište ono što si napravio. Pa ipak, nikada mi nije dozvoljavala da pridem njenom zamku. Kada bismo završile, odlazile bismo i puštale da ih plima odnese. Ponekad bi roditelji prišli da pogledaju šta smo napravile. Meni bi uvek rekli: *Kako je ljubak!* U Lizinom slučaju, prokomentarisali bi: *Kako je visok!*

Želim da zajedno pravimo zamak. Da osetimo kako je to kada nešto gradimo zajedno. Nemamo ni kofe ni lopatice. Moraćemo sve golim rukama. On pojam *peščani zamak* shvata bukvalno – počinje sa četvorougonom osnovom, prstom iscrtava pokretni most. Ja se bavim kulom i malim tornjevima – nije izvesno da li će biti balkona, ali spiralne stepenice svakako dolaze u obzir. Povremeno mi upućuje male komplimente tipa, *lepo, dražesno, fino* – a ja osećam kao da mu je ova plaža razvezala jezik i oslobodila reči iz tamnice u kojoj su bile zatočene svih ovih meseci. Uvek sam osećala – ili se bar nadala – da su reči tu negde. Sada znam da jesu.

Iako nije previše toplo, osećam sunčeve zrake na vratu i obrazima. Mogli bismo da skupimo još malo školjki i počnemo sa dekoracijom, ali pošto počinjem da se zamaram,

pokušavam da se usredsredim samo na to da završimo zamak. Kada je i to najzad bilo gotovo, predlažem mu da malo prošetamo.

„Jesi li zadovoljna svojim delom?“, pita.

„Veoma.“

Odlazimo natrag do vode da operemo ruke. Džastin se osvrće i zuri u plažu i naš zamak, i kao da na trenutak deluje izgubljeno. Izgubljeno, ali na pravom mestu.

„O čemu se radi?“

„Hvala ti“, kaže sa pogledom punim nežnosti.

Znam da sam te reči već čula iz njegovih usta, međutim nikada kao sada, nikada na ovaj način koji me tera da ih upamtim.

„Za šta?“, pitam, a mislim *Zašto sada? Zašto konačno sada?*

„Za ovo. Za sve ovo.“

Toliko želim da verujem u to što čujem. Toliko želim da budem sigurna da se nalazimo tamo gde sam oduvek zamišljala da možemo da budemo. Ali deluje previše jednostavno. Previše.

„Sve je u redu“, kaže. „Lepo je biti srećan.“

Koliko dugo sam ovo želela. Nije kako sam zamišljala, ali stvari nikada nisu takve kakvim ih zamišljamo. Preplavljena sam ljubavlju prema njemu. Nijedan delić mog bića ne oseća mržnju, već samo ljubav. Ljubav koja te ne užasava, nego umiruje.

Plačem zato što sam srećna i zato što uviđam koliko sam u dubini duše očekivala da budem nesrećna. Plačem jer prvi put posle dugo vremena život opet ima smisao.

Vidi da plačem i ne podsmeva mi se. Ne pokušava da se brani i pita šta je zabrljao. Ne priča mi kako me je upozorio. Ne traži od mene da prestanem da cmizdrim. Naprotiv, grli

me čvrsto i pušta da ono što su samo reči preraste u nešto što je više od reči – u utehu. Pruža mi nešto što stvarno mogu da osetim – njegovo prisustvo, zagrljaj.

„Srećna sam”, kažem ispunjena bojaznošću da može da pomisli da plaćem iz nekog drugog razloga. „Zaista.”

Vetar, plaža, sunce – kao da nas sve čime smo okruženi grli, ali jedini zagrljaj koji je važan jeste ovaj naš. Pripijeni jedno uz drugo, postizemo savršenu ravnotežu u kojoj smo podjednako snažni i ranjivi, i podjednako dajemo i primamo.

„Šta se događa?”

„Pssst. Ne pitaj.”

U suštini ne osećam nikakvu zapitanost – već samo odgovore. Ne osećam strah, nego punoću. Ljubim ga, dahovi nam se sjedinjuju. Zatvaram oči i osećam dobro poznat ukus njegovih usana. Međutim, sada se nešto razlikuje. Ne samo da smo celim telima stopljeni u poljupcu već i u nečemu većem od nas, nečemu što u sebi sažima ono što jesmo i što ćemo biti. Kao da poljubac dolazi iz najdubljih slojeva naših bića i kao da se prepoznajemo u toj dubini. Oči su nam ispunjene najsjajnijom svetlošću, poput odbleska munje na vodi, plamenom zahvaćenog papira. Rukama iscrtavam konture po njegovom telu, kao da moram da se uverim da je zaista tu, da se ovo stvarno događa. Ruka mi se zaustavlja na njegovom potiljku. Njegova na mom bedru. Uvijam mu se oko pasa. Pridiže me i ljubi u vrat. Ja njega ispod uha. Smešimo se jedno drugom.

Uživamo. Istinski uživamo.

Ne znam koliko je sati, ne znam koji je dan. Imam samo sad i ovde, i to mi je sasvim dovoljno.

Konačno mi ruka klizne niz njegovu i čvrsto je stežem. Stojimo tako nekoliko sekundi, možda nekoliko minuta,

ruku pod ruku, čelom uz čelo, sa nežnim dodirirom usana, potpuno lišeni žudnje, našavši sve što nam je potrebno.

Potom se razdvajamo, ali ostajemo stisnutih ruku. Krećemo u šetnju plažom. Osećaj za vreme mi se vraća, ali me ne plaši.

„Ovo je divno”, kažem. A onda se uprkos onome što osećam nekako zgrčim, jer bi Džastin ovo što sam rekla obično nazvao *nespornom konstatacijom*. Međutim, danas i na ovom mestu, samo klima glavom sa odobravanjem. Posmatra zalazak sunca na horizontu. Učini mi se kao u daljini vidim brod, mada, možda je to samo neko plutajuće deblo ili fatamorgana.

Želim da svaki dan bude kao ovaj. Ne shvatam zašto ne bi mogao da bude.

„Trebalo bi da ovo radimo svakog ponedeljka”, kažem. „I utorka. I srede. I četvrtka. I petka.”

Šalim se, a možda i ne.

„Samo bismo se zasitili. Najbolje je kada to uradiš samo jednom.”

Jednom? Ne shvatam na šta misli. Pitam se kako je mogao to da kaže.

„Nikad više?” Ne želim da budem u zabludi, nikako ne želim.

„Pa, nikad ne reci nikad”, odvrća s osmehom.

„Nikada i ne bih”, uveravam ga.

Imamo društvo. Sada je na plaži još nekolicina ljudi, mahom starijih parova u šetnji. Niko nas ne pita zašto nismo u školi. Niko nas ne pita šta radimo ovde. Naprotiv, deluju kao da im je drago što nas vide. Zato mi se čini da ovde pripadamo i da je to što radimo sasvim u redu.

Ovako bi trebalo da bude, kažem sebi. Onda pogledam Džastina i pomislim: *Reci mi da će ovako biti.*

Ne želim da ga pitam. Ne želim da budem prisiljena da ga pitam. Upravo moja pitanja prečesto odvedu stvari u pogrešnom pravcu.

Neću da ovo bude samo nešto prolazno, ali moram da mislim da jeste.

Postaje hladno. Zaboravila sam da nije leto. Počinjem da drhtim, i Džastin me grli. Predlažem da odemo do kola i uzmemo pokrivač iz gepeka. Okrećemo se i vraćamo tamo odakle smo pošli. Naš zamak još uvek stoji, iako su talasi sve bliži.

Pošto smo uzeli pokrivač, vraćamo se na plažu. Umesto da se ogrnemo, prostiremo ga na pesak i privijamo se jedno uz drugo. Ležimo i gledamo kako oblaci promiču iznad nas. Povremeno proleti poneka ptica.

„Ovo je jedan od najboljih dana ikada.”

Ne okrećući glavu, rukom pronalazi moju.

„Pričaj mi o nekim drugim danima sličnim ovom.”

„Ne znam...”, kažem zbunjeno. Ne mogu da zamislim ni jedan drugi dan kao što je ovaj.

„Bar o jednom. Prvom koji ti padne na pamet.”

Pokušavam da se prisetim vremena kada sam bila srećna, stvarno srećna. Toliko da sam mogla da poletim od sreće. Javljuju mi se najčudnija moguća sećanja. Nemam pojma zašto. Iako sam svesna da treba nešto da mu odgovorim, samo kažem da je to bez veze. On ipak insistira.

Okrećem se ka njemu, stavljam mu ruku na grudi i počinjem da pravim krugove.

On je sa mnom. Sve je dobro.

„Ne znam zbog čega, ali prvo što mi pada na pamet je ta modna revija za majke i kćerke.”

Tražim da mi obeća da neće da se smeje. Obećava. Verujem mu.

„Bila sam četvrti razred, ili tu negde. *Renvik* je organizovao dobrotvornu akciju za pomoć žrtvama uragana, i zamolili su da im se pridruži nekoliko volontera iz našeg odeljenja. Nisam ni pitala majku – jednostavno sam se prijavila. A kada sam joj to saopštila – pa, znaš kakva je moja mama. Bila je preneražena. Za nju je previše i odlazak do supermarketa. A tek modna revija? Pred nepoznatim ljudima? Mogla sam isto tako da je pitam da pozira za *Plejboj*. Bože, kakva grozna pomisao.”

Neke devojke imaju majke koje su ludovale kad su bile mlade, išle na žurke, kikitale se, flertovale i nosile tesno pripijenu odeću. Moja nije takva. Čini mi se da je oduvek bila ista kao i sada. Osim u ovoj prilici o kojoj sada pričam Džastinu.

„Ali evo kako je bilo: nije rekla ne. Pretpostavljam da sam tek sada svesna u šta sam je uvalila. Nije me terala da odem i kažem nastavniku da odustajem. Naprotiv, kada je osvanuo taj dan, odvezle smo se do *Renvika*, a potom otišle kuda nam je rečeno. Mislila sam da će nam bar dati prikladnu odeću, ali nije bilo tako. Umesto toga, rekli su nam da možemo uzeti šta god nađemo u magacinu. I tako, isprobavale smo svakakve stvari. Tražila sam za sebe haljinu, naravno, jer tada sam bila baš devojčica. Konačno sam našla neku svetloplavu, plisiranu. Mislila sam da je tako elegantna.”

„Siguran sam da je bila elegantna.”

Ćuškam ga. „Umukni. Čekaj da čuješ priču.”

Steže mi ruku koja i dalje počiva na njegovim grudima. Pre nego što uspevam da nastavim, ljubi me. Što se mene

tiče, priča bi ovde mogla i da se završi, ali on se odmiče i kaže „Samo nastavi.”

Na trenutak skroz zaboravljam gde sam stala, pošto sam skrenula sa teme i vratila se u sadašnjost. A onda se prisetih – moja mama, modna revija.

„I tako, našla sam svoju željenu plesnu haljinu”, nastavljam. „A onda je došao red na mamu. Izenadila me je, jer je i ona birala plesne haljine. Zaista je nikada pre nisam videla tako obučenu. Mislim da me je najviše iznenadilo to što nisam ja ta koja je bila Pepeljuga, nego ona.”

„Pošto smo odabrale garderobu, počeli su da nas šminkaju i udešavaju. Mislila sam da će mama da se vrpolji, a ona je zapravo uživala u tome. Nisu imali mnogo posla oko nje – samo još malo šminke. I to je bilo sve. Izgledala je dražesno. Znam da je teško poverovati u to, znajući kakva je sada, ali tog dana ličila je na filmsku zvezdu. Sve ostale majke delile su joj komplimente. I kada je došlo vreme da počne predstava, izašle smo i ljudi su nam aplaudirali. I mama i ja smo se smešile, i znaš, to je bilo istinski.”

Istinski kao i ovo – kao Džastin koji me pažljivo sluša, kao nebo nad nama, kao pesak na kom ležimo. Sve je toliko stvarno da deluje skoro nestvarno. Nisam mogla ni da zamislim da je moguće da istovremeno osećaš toliko toga, a da je sve istinito.

„Nisu nam dali da zadržimo haljine. Ali sećam se da je mama, dok smo se vozile kući, sve vreme ponavljala kako je bilo čarobno. Kada smo stigle, tata nas je posmatrao kao da smo vanzemaljci, ali ispalo je kul jer je rešio da nam se pridruži. Umesto da se razbesni, sve vreme nas je nazivao supermodelima i molio da za njega odigramo predstavu u dnevnoj sobi, što smo i uradile. Toliko smo se smejali. I to je

bilo to. Dan se završio. Nisam sigurna da je mama od tada ikada više stavila šminku. A ni ja nisam postala supermodel. Ali taj dan me podseća na ovaj. Jer je tako odudarao od svega, zar ne?”

„Izgleda da jeste”, kratko će Džastin. Način na koji me posmatra govori kao da konačno shvata koliko sam stvarna, koliko *prisutna*.

Sama priča nije vredna toga, što znači da moram da za-sluzim da ja budem vredna toga.

„Ne mogu da verujem da sam ti upravo ispričala ovo”, kažem, dajući mu priliku da se predomisli.

„Zašto?”

„Zato. Ne znam. Zvuči tako blesavo.”

„Naprotiv, zvuči kao jedan lep dan.”

„A ti?”, pitam svesna da sad ja navaljujem. Jedno je nate-rati ga da te sluša, a drugo da ti ispriča nešto više o sebi.

„Ja nikada nisam bio na modnoj reviji za majke i kćerke.”

Ha-ha. Možda na kraju krajeva ipak ne shvata sve previše ozbiljno. Lupila sam ga po ramenu rekavši, „Ne. Pričaj mi o nekom danu kao što je ovaj.”

Vidim da se zamislio. Isprva mi se čini da se premišlja hoće li išta da mi kaže. Tek onda shvatam da samo pokušava da se seti adekvatne priče.

„Bilo je to jednoga dana kad sam imao jedanaest godina”, otpoče. Pogled mu ne luta po okeanu ili unaokolo, nego me gleda pravo u oči, kao da mi stavlja do znanja da je ono što će reći namenjeno samo meni. „Igrao sam žmurke sa dru-garima. Mislim, jednu prilično okrutnu verziju žmurki. Bili smo u šumi, i iz nekog razloga sam odlučio da moram da se popnem na drvo. Mislim da se nikada ranije nisam peo na drvo. Međutim, našao sam jedno sa niskom krošnjom i

počeo da se penjem. Sve više i više. Bilo je prirodno, kao kad hodaš. Sećam se da je bilo veoma visoko. U jednom trenutku popeo sam se toliko visoko da oko mene više nije bilo krošnji ostalog drveća. Bio sam sam-samcit, držeći se za to drvo visoko iznad tla.”

„Bilo je magično. Ne postoji druga reč koja bi to opisala. Mogao sam da čujem svoje drugove kako viču pošto su uhvaćeni, dok se igra privodila kraju. Ali ja sam bio negde sasvim drugde. Posmatrao sam svet odozgo, što je fenomenalna stvar kada ti se prvi put desi. Nikada ne bih leteo avionom. Nisam siguran čak ni da bih voleo da se nađem u soliteru. I tako, lebdeo sam nad celim svetom. Bio sam na posebnom mestu, i sam sam tamo stigao. Niko mi nije to tek tako omogućio. Niko mi nije rekao da to uradim. Peo sam se, peo i peo, i ovo je bila moja nagrada. Da posmatram svet s visine i budem sam sa sobom. To je bilo ono što mi je potrebno.”

Zamislivši ga u toj situaciji, umalo da zaplačem. Jeste da mi je ponekad pričao o događajima iz detinjstva, no uglavnom o ružnim stvarima i više kao da se izvinjava. Nikada ovako.

Naginjem se ka njemu i kažem, gotovo šapatom, „To je čudesno.”

„Da, bilo je.”

„I desilo se u Minesoti?”

Hoću da zna da pamtim sve što mi je rekao – kako se porodica preselila jer je u Minesoti bilo hladno – da ga malo opustim ne bi li se još više otvorio.

I ja sam oduvek imala želju da se više otvorim, ali sada, pošto uviđam da me sluša – da me stvarno sluša – to dobija drugačiji smisao.

„Želiš li da čuješ koji je još dan bio nalik ovome?“, pitam sve čvršće se privijajući uz njega, kao da pokušavam da od naših tela napravim gnezdo u koje bi se sažela sva naša sećanja.

Ne odupire se, već me privlači sebi. „Naravno.“

„Naš drugi sastanak.“

„Stvarno?“ Deluje iznenađeno.

„Zar se ne sećaš?“

Ne seća se, što je u redu. Nismo baš svaki susret nazivali sastankom. Hoću da kažem da smo se pre našeg prvog sastanka bezbroj puta zatekli na istom mestu, u društvu drugih ljudi i flertovali. Govorila sam o drugom putu kada smo zajedno došli i otišli, i najveći deo vremena proveli zajedno.

„Dakova žurka?“ kažem.

„Da...“

I dalje je neodređen. „Nemam pojma – možda se ne računa kao sastanak. Ali to je bio drugi put da smo se ukačili. I, ne znam, nekako si baš bio... nežan. Nemoj da se razbesniš, okej?“

Ne želim da uprskam. Iako se plašim da to već uveliko radim. Zašto prosto ne učutim kada sve ide dobro?

On međutim kaže: „Obećavam ti da u ovom trenutku ništa ne može da me razbesni.“ Čak mi se zaklinje. Nikada pre nisam videla da se zaklinje.

Osmeh. Ipak nisam uprskala. „U redu“, kažem. „Pa, u poslednje vreme – kao da si u nekoj žurbi. Kao da vodimo ljubav, a da nismo zaista... bliski. Ja ne marim. Mislim, zabavno je. Ali s vremena na vreme bilo bi lepo da bude ovako. A na Dakovoj žurci – bilo je upravo ovako. Kao da si imao sve vreme ovog sveta, i želeo da ga podelimo. To mi se dopalo. Tada si mi zaista posvetio svu pažnju. Bilo je kao – pa, bilo je kao da si se popeo na to drvo i na vrhu našao mene. I to smo

oboje doživeli. Iako se desilo u nečijem dvorištu. U jednom momentu – pamtiš li? – naterao si me da se malo pomerim kako bih bila obasjana mesečinom. 'Pod mesečinom tvoja koža sjaji', rekao si. I tako sam se i osećala. Kao da sijam. Zato što ste me ti i mesec posmatrali."

Nikada nisam bila ovako iskrena pred njim. Čini mi se da otkako smo zajedno, nisam sebi dozvolila ovakvu bujicu reči, a da o svakoj prethodno nisam dobro promislila. Smatrala sam da znamo na čemu smo, i to mi je bilo dovoljno.

Šta je sad ovo? Naginje se ka meni i ljubi me, i sve je tako romantično. Džastin je i pre umeo da mi priredi neke romantične trenutke, ali nikada takve da sve oko nas i u nama bude tako. Čitav univerzum. A meni je to potrebno. Očajnički potrebno. Potreban mi je dodir njegovih usana. Otkucaji mog srca. Gnezdo sačinjeno od naših tela. Potrebno mi je jer je tako nestvarno stvarno.

Toliko toga bismo mogli da kažemo, ali ne želim ništa više da kažem – ne iz straha da ću nešto da pokvarim, već zato što sada imam sve, i ne treba mi ništa drugo.

Zatvaramo oči. Prepuštamo se.

Nekako smo uspele da dopremo do lepšeg mesta za kojim čovek stalno žudi.

Nisam ni svesna da tonem u san. Toliko nam je dobro da imam utisak da lebdim.

Zvoni mi mobilni. Zvuk telefona nadjačava huk okeana. Znam ko zove, i iako želim da se ne odazovem, ipak moram. Otvaram oči i protežem se da dohvatim telefon.

„Gde si?“, pita mama.

Gledam koliko je sati. Prošlo je već neko vreme otkako se nastava završila.

„Izašla sam sa Džastinom.”

„E pa, otac ti se večeras vraća kući i želim da se okupimo na večeri.”

„Dobro. Stižem za oko sat vremena.”

Tek što sam to rekla, sat koji je bio stao počinje ponovo da otkucava. Mrzim majku jer je bila uzrok tome, i mrzim sebe što sam joj to dozvolila.

Džastin se pridigao. Posmatra me kao da zna o čemu se radi.

„Smrkava se”, kaže. Uzima prostirku i otresa pesak sa nje. Zatim je zajedno savijamo u oblik pravilnog četvorougona. Inače je samo urolamo i bacimo natrag u gepek.

Vožnja kući je drugačija. Više ne predstavlja avanturu; ovo je samo vožnja kući. Hvatam sebe kako mu pričam o svemu što inače ne voli da sluša – melodramatičnim vezama zajedničkih poznanika, o tome kako se Rebeka svim silama trudi da upiše dobru školu i zaboravi sve nas (u čemu joj potpuno dajem za pravo), o tome kako osećam pritisak da i ja dobro prođem u školi.

Sunce ubrzo zalazi, palimo farove i biramo lagane pesme na radiju. Oslanjam glavu o njegovo rame, zatvaram oči i ponovo tonem u san. Činim to nenamerno – jednostavno, tako mi prija. Inače mu se obično unosim u lice i nešto zakeram ili pokušavam da dokažem. Sada – sada je dovoljno to što je pored mene. Da ponovo izgradimo ono gnezdo.

Probudivši se, vidim da smo blizu moje kuće. Volela bih da nismo.

Jedini način da ne padnem u depresiju je da premostim period između sada i sledećeg puta kada će nam biti ovako

dobro. Neću ništa da planiram, samo želim da znam da će biti sledećeg puta.

„Šta misliš, koliko puta ima šanse da izbegnemo školu pre nego što nas otkriju?“, pitam. „Mislim, ako smo ujutru u školi, da li će po podne iko da primeti da smo zbrisali?“

„Mislim da bi nas uhvatili.“

„Možda jednom nedeljno? Jednom mesečno? Počevši od sutra?“

Iako očekujem da se nasmeje mojim rečima, deluje zabrinuto. Ne zbog mene, nego zbog činjenice da u ovom trenutku ne može da mi dâ odgovor. Često njegovu tugu doživljam kao nešto loše, a sada gotovo da mi prija, govori da mu je ovaj dan značio koliko i meni.

„Ako i ne možemo ovo da ponovimo, vidimo se bar na ručku?“

Potvrдно klimnu glavom.

„Možda bismo mogli nešto da smislimo posle časova?“

„Možda. Mislim, nisam siguran, kao da sam trenutno pomalo odsutan.“

Planovi. Možda je u pravu – možda stalno pokušavam da mu nametnem obavezu, umesto da pustim da se stvari dešavaju spontano. „Pošteno“, kažem. „Sutra je sutra, hajde da lepo završimo današnji dan.“

Poslednja pesma. Poslednje skretanje. Poslednja ulica. Koliko god se trudio da ti dan traje što duže, on prolazi.

„Stigli smo“, kažem.

Hajde da nam uvek bude ovako, poželim da mu kažem.

Parkira. Otvara vrata.

Da lepo završimo današnji dan, želim koliko sebi, toliko i njemu.

Prirodno je da kada se završi nešto lepo, budeš u bedaku. Potrebno je puno samokontrole da prihvatiš stvari kakve jesu.

Ljubim ga za rastanak. Ljubim ga celim svojim bićem, kao i on mene. Dan koji lagano prolazi nas i dalje prožima.

„Ovo je lep završetak dana”, kažem i, pre nego stignemo da prozborimo još koju reč, odlazim.

Iste večeri dok sam se spremala za spavanje, zove. Inače me nikada ne zove – samo kuca poruke. Kada hoće da mi nešto stavi do znanja, to i čini, ali uglavnom ne želi da pričamo o tome.

„Ej!”, javljam se, pospana ali srećna.

„Ej.”

„Hvala ti još jednom za današnji dan”, ispaljujem kao iz topa.

„Aha”, kaže pomalo odsutnim glasom. Nešto nije u redu. „Ali, što se tiče današnjeg dana...”

Sada već nisam ni srećna, ni pospana. Pokušavam da se našalim.

„Hoćeš da kažeš kako ne možemo svakoga dana da zbrišemo sa časova? To ne liči na tebe.”

„Pa”, nastavi, „Znaš, ne želim da pomisliš da će svi dani biti kao današnji. Jer neće, shvataš? Ne mogu da budu.”

Zvuči skoro kao da razgovara sam sa sobom.

„Znam to. Ali možda stvari mogu biti bolje. Znam da mogu.”

„Ne znam. To je sve što sam hteo da kažem. Ne znam. Danas je zaista bilo nešto posebno, ali nije sve u tome.”

„Znam.”

„Okej.”

„Okej.”

Oteo mu se uzdah. Moram ponovo da se ohrabrim mišlju da njegova tuga nije vezana za mene nego za činjenicu da smo morali svako svojoj kući, umesto da i dalje budemo zajedno.

„To je sve”, kaže.

Ne znam šta da mu odgovorim. Ako je zabrinut zbog toga što misli da ću sad da očekujem da će svaki dan biti kao ovaj – onda preteruje. Prećutkujem to. „Dobro, vidimo se sutra.”

„Da, vidimo se.”

„Hvala još jednom za danas. Nema veze kakvi problemi sutra mogu da nas snađu zbog toga, ali vredelo je.”

„Aha.”

„Volim te.”

Ne očekujem da mi uzvratim istim rečima jer to nije u njegovom stilu. Kad god mu to kažem, obično se uvredi i počne da me optužuje da sam to rekla samo da bih čula da li će i on to da kaže.

Ponekada je u pravu. Pa ipak, večeras mu to kažem iz sasvim drugog razloga. Čuvši kako mi odgovara sa „Lepo spavaj”, osećam se ispunjenom.

Ne znam šta će biti sutradan, ali ovoga puta to željno iščekujem.

Dejvid Levitan
JOŠ JEDAN DAN

Za izdavača

Dijana Dereta

Lektura i korektura

Nevena Županjac

Likovno-grafička oprema

Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-085-5

Tiraž

1000 primeraka

Beograd 2016.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd

tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-31

ЛЕВИТАН, Дејвид, 1972–

Još jedan dan / Dejvid Levitan ; preveo Miloš Mitić. –
1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2016 (Beograd :
Dereta). – 326 str. ; 21 cm. – (Biblioteka Teen)

Prevod dela: Every Day / Another Day. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-085-5

COBISS.SR-ID 225312524